

FRAGMENT D'UN CONTE

L'Estació

A entrada de fosc vaig arribar davant d'una estació de poble que es veia bombardejada de feia temps. Damunt del portal les agulles d'un rellotge parat marcaven dos quarts de tres. A la paret de davant de la taquilla hi havia un banc mig colgat d'escombreries i, al peu, una tassa amb una cullereta a dintre. La porta vidriera que donava al que devia haver estat l'oficina, tenia els batents cremats. Mig sostre estava ensorrat. En un racó s'hi veia una pila de llenya seca, ben tallada, una estufa de ferro i un matalàs rehentat damunt d'uns quants taulons. A la mà esquerra, un armari de fusta clara, gairebé tocant el sostre, hauria semblat nou si no li haguessin faltat les potes. A la finestra, en comptes de vidres hi havia trossos de cartó enganxats a la fusta amb xinxetes. Em vaig acostar a l'armari; només de tocar-lo, la porta es va obrir de bat a bat fent grinyolar les frontisses. Al cel, per l'esvoranc del sostre, brillava una estrella. La quietud al meu voltant era de mort. Però jo respirava tranquil; a l'últim havia trobat un racó on passar aquella nit. S'acostava algú. Tres dones vestides de negre, molt velles, travessaven la sala de les taquilles arrossegant els peus. Caminaven encorbades, una va dir, el tren no vindrà. Es van ficar a l'andana una darrera de l'altra... Vaig aixecar un cantell de cartó. S'havien assegut damunt d'uns caixons de fruita, negres de serena i de pluges. Les podia veure bé perquè una clarer estranya els queia recta damunt. La primera es va posar a cabdellar llana negra. La segona a teixir llana negra. La tercera a tallar fils de llana negra. Un vol de criatures espellingades i brutes va travessar les vies i van començar a barallar-se per entre matolls i a tirar-se pedres, tot cridant i rient com si el món fos seu. Sense que me n'hagués adonat perquè des d'on era no les havia pogut veure entrar, tres noies sense mitges, amb vestits florits i jerseis blancs damunt dels vestits, em van mig tapar les velles. El tren no vindrà. El tren ja ha passat, Aviat vindrà. No. I si no passava? Tornariem demà. Al matí i no a la tarda. Abans que cantí el gall? Quants i quants trens... Ara s'ha d'aguantar. Tot d'una, al costat de les noies, va caure l'ombra de dos homes. Miran per l'esclletxa d'un altre tros de cartó els vaig poder veure bé. Duien pantalons de vellut i anaven en cos de camisa. I gairebé darre-

ra dels homes va arribar la noia. Només li veia les sabates: de xarol i amb els talons d'un pam. Un dels homes la va mirar, l'alegria dels soldats. Es va posar les mans damunt del ventre i es va doblegar de tant riure. Darrera de la noia van entrar quatre dones esbufegant, descalces i despentinades que de seguida es van posar a cridar a les criatures que no juguessin a tirar pedres. La noia dels talons de pam arrossegava un caixó de fruita buit; el va deixar contra d'una columna, ben a la vora de la via, i s'hi va asseure com si li costés molt de doblegar els genolls. Amb les dues mans es va agafar una cama i se la va posar damunt de l'altra a poc a poc. Se li vela la cara molt pintada: els ulls voltats de fosc, les galtes vermelles de la part de dalt, els llavis talment de foc. Duia un vestit escotat. Les mitges eren de randa negra. L'alegria dels soldats. Lluny, potser venia de darrera de la muntanya una veu prima va dir, l'alegria dels soldats. L'alegria dels soldats? Se la van endur a dalt d'un camió gemada com una flor i va tornar a peu gastada com la sola d'una sabata vella.

MERCE RODOREDA

Balmes, 343, 1.º 1.º
BARCELONA-6